

Čís. 14471.

Nemožno sa domáhať žalobou podľa §39 zák. čl. LIV:1912 zrušenia exekúcie, vedenej na základe platebného príkazu čsl. zúčtovacieho ústavu, vydaného podľa § 7 nar. č. 224/1924 Sb. z. a n. a čl. 13 úmluvy č. 55/1930 Sb. z. a n., na tom základe, že dlžník je na základe pravoplatne schváleného vyrovnania povinný platiť len kvótu (ktorú zaplatil) svojho záväzku a nie exekúciou vymáhanú celú sumu.

(Rozh. z 21. VI. 1935, R IV 200/35.)

Žalobník domáhal sa žalobou podľa § 39 zák. čl. LIV : 1912 zrušenia exekúcie, vedenej na základe platebného príkazu čsl. zúčtovacieho ústavu, vydaného podľa § 7 nar. č. 224/1924 Sb. z. a n. a čl. 13 úmluvy č. 55/1930 Sb. z. a n., na tom základe, že je v dôsledku pravoplatne schváleného vyrovnania povinný platiť len kvótu svojho záväzku a túto už zaplatil.

O d v o l a c í s ú d spor pre sporu prekážajúcu okolnosť podľa bodu 1 § 180 Osp. zastavil.

N a j v y š š í s ú d rekurzu nevyhovel. D ô v o d y :

Dlhý a pohľadávky, na ktoré sa vzťahuje pokračovanie podľa oddielu V. Úmluvy medzi Čs. republikou a kráľovstvom Maďarským zo dňa 26. mája 1928 č. 55 Sb. z. a n. z r. 1930, boli článkom 22 tejto úmluvy výslovne vyňaté z poradu práva a na tom nebolo nič zmenené § 5 zákona zo dňa 21. marca 1930, č. 51 Sb. z. a n., hoci výlučne len pre vnútorný obor samej Čs. republiky upravuje otázku vlivu mimo-konkurzného vyrovnania resp. konkurzu na záväzky spomenutého druhu; najmä nebolo na tom nič zmenené ani pokiaľ ide o záväzky, v pokračovaní smluvou upravenom pravoplatne už zistené, lebo bez zvláštneho ustanovenia nemožno predpokladať, že by ten istý záväzok do určitej doby mal byť vylúčený z poradu práva, potom však mu podliehal. Stanovisko napadnutého usnesenia je tedy správne.

Čís. 14472.

Platnosti výpovedi zamestnanca okresnej nemocenskej poisťovne, usnesenej na spoločnej schôdzke predstavenstva a dozorčieho výboru podľa § 67 a) zák. č. 221/1924 v znení vyhlášky č. 185/1928 Sb. z. a n.*), nie je na závädu, že návrh nebol podaný predstavenstvom, ale len starostom a vedúcim úradníkom.

(Rozh. z 21. VI. 1935, Rv IV 54/35.)

Žalobou domáhal sa žalobník, smluvný zamestnanec okresnej nemocenskej poisťovne, vyslovenia neplatnosti danej mu výpovedi pre nezachovanie formálnych ustanovení, ktoré videl medzi iným v tom, že návrh na jeho výpoveď nebol predložený spoločnej schôdzke predstavenstva a dozorčieho výboru okresnej nemocenskej poisťovne predstavenstvom, ale len starostom a vedúcim úradníkom.

N a j v y š š í s ú d vyslovil, že žalobníkovi daná výpoveď je platná a účinná a to z týchto d ô v o d o v :

Právem stojí žalobce na tom, že návrh na prijetí nebo propuštění úředníků nemocenské pojišťovny má vycházeti od představenstva pojišťovny a že návrh účinný pouze starostou představenstva a vedoucím úředníkem není řádným předmětem pořadu jednání společné schůze představenstva a dozorčího výboru (§ 67 a) zák. č. 184/1928 Sb. z. a n.). Leč vzhledem k tomu, že ve společné schůzi rozhoduje společně představenstvo s dozorčím výborem a že usnesení této schůze, byl-li návrh tu učiněný přijat, je o věci tu projednané konečně rozhodnuto (§ 67 a) písm. f), nutno nepravdivost návrhu odkázati do hranic řízení správního a proto nemá vlivu na platnost usnesení tu učiněného.

Čís. 14482.

Keď osoba, ktorá nadobudla dovozné povolenie podľa zák. č. 418/1920 Sb. z. a n., toto prepustí inej osobe k použitiu, nemôže sa domáhať súdovskej ochrany svojich nárokov z tohoto úkonu.*)

(Rozh. z 26. VI. 1935, Rv III 129/34.)

Sporné strany boli v obchodnom spojení, z ktorého uplatňovala žalujúca firma žalobou rôzne pohľadávky v celkovej sume 12.887 Kč. Medzi týmito uplatňovala aj položky na tom základe, že žalujúca firma požičala žalovanej firme dovozné povolenia, vydané podľa zák. č. 418/1920 Sb. z. a n., ktoré žalovaná nevrátila.

Dotyčne týchto položiek všetky tri stolice žalobu zamietly, N a j v y š š í s ú d z týchto d ô v o d o v :

Nebolo sporné, že dovozné povolenia, požičané žalobkyňou žalovanej strane, neboli vystavené ani na meno žalobkyne, ani na meno žalovanej strany. Keď tieto povolenia boli upotrebené k dovozu inými osobami, než pre ktoré boli vystavené (žalujúca strana nedokázala, že bola oprávnená preniesť povolenia na žalovanú stranu), je zrejmé, že povolenia boli použité osobou k tomu neoprávnenou, teda proti zákonným predpisom. Správne je teda právne stanovisko odvolacieho súdu, že pohľadávka, uplatňovaná z tohoto protizákonného úkonu, nemá nároku na sudcovskú ochranu. Z právnej povahy dovozných povolení, z ich účelu a zariadenia — ako boli upravené zákonom č. 418/1920 a vl. nariadením č. 442/1920 Sb. z. a n. — plynie, že štátna správa je oprávnená dovozné povolenia nie len udeľovať, ale aj kontrolovať ich správne použitie a aj stíhať ich zneužitie. Z toho plynie, že osoba, ktorá žiada dovozné povolenie, má preukázať jestvovanie istých predpokladov, na základe ktorých má nárok na rečené povolenie. Keď toto povolenie, vystavené z dôvodu, že strana preukázala predpísané predpoklady, bolo použité inou osobou, ktorá ani nežiadala povolenie a ani nepreukázala jestvovanie predpokladov, žiadaných k udeleniu povolenia, je zrejmé, že došlo k zneužitiu dovozného povolenia, teda k protizákonnému činu, ktorému treba odopreť právnu ochranu.